

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného **Ing. Ľ. G. a spol.** pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z.z. a iné, o dovolaní obvinených Ing. Ľ. G. a Ing. S. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 10. januára 2013, sp. zn. 23To 25/2011, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Partizánske z 05. októbra 2010, sp. zn. 1T 37/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinených Ing. Ľ. G. a Ing. S. S. **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske z 05. októbra 2010, sp. zn. 1T 37/2008, boli o.i. obvinení Ing. Ľ. G. a Ing. S. S. uznaní vinnými zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z.z. (ďalej už len „Tr. zák.“) spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (bod 1/) ako aj trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (bod 2/), ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ hoci obžalovaní Ing. Ľ. G. a Ing. S. S., ako konatelia spoločnosti T., P., so sídlom N. č. X., IČO: X. vedeli, že táto svojim veriteľom dlhuje v súhrne sumu najmenej 509 434 391 Sk (16 910 123,85 €), dňa 12. februára 1999 v P. v priestoroch spoločnosti T., na N. ulici č. X., na základe kúpno-predajnej zmluvy odpredali za sumu 5 112 812 Sk

(169 714,27 €) /vrátane DPH/ 45 852 párov obuvi, ktorej hodnota iba po zohľadnení výrobných nákladov predstavovala podľa znaleckého posudku čiastku 26 227 344 Sk (870 588,33 €), firme A., Č., zastúpenej jediným konateľom obžalovaným J. P., ktorý túto obuv nevyskladnil, vedel, že kúpnu cenu v určenom čase v zmluve neuhradí, keďže jeho firma nedisponovala potrebnými finančnými prostriedkami, následne dňa 01. marca 1999 v P. na N. ulici č. X, ako jediný konateľ spoločnosti A., Č. odpredal ten istý tovar - obuv v množstve 45 852 párov spoločnosti T. P., N. č. X., IČO: X., za sumu 17 490 600 Sk (580 581,56 €) /vrátane DPH/, kde kúpnu zmluvu podpísali členovia predstavenstva spoločnosti T. P. obžalovaní Ing. Ľ. G. a Ing. S. S., pričom takto konali po spoločnej dohode, v úmysle previesť zásoby tovaru zo spoločnosti T., ktorá bola v predĺžení, na spoločnosť T. P. a dňa 18. marca 1999 podali Krajskému súdu Bratislava návrh na vyhlásenie konkurzu na firmu T., P. a svojim vtedajším veriteľom, ktorí uplatnili pohľadávku do termínu prieskumného pojednávania spoločnosti a fyzickým osobám - S., B., V., B., C. E., Daňovému úradu P., F., B., S., pobočka T., V., pobočka T., N. V., G., F., Colnému úradu N., C., Z., Okresnému úradu práce P., Colnému úradu B., W., D., K., B., okres Z., H., Z., J., B., M., B., C. N., S. B., E., B., V., V., V. N., Mestu P., E. B., K. B., S. - I., Z. K. - Š., C. R. K. N., D., B., P., P., R., H., R., B., N., K., K., B., I. R. T., JUDr. P. L. P., S. B. X., G. L., M. P., I., N., S., odštepny závod N., J., P., T., P., B., Ž., Š. V., N., Ing. I. G., L., S., N., S. B., S., B., S. P., R., Ž., V., P., K. A. K., Ž., V. S. - S., S., B., B., L. I. - I., R., S., Ž., K. K., B., E. K. - E., S., B., M. G. - G., P., T. M., V. B., S., A. O. V., JUDr. M. S. - D., A., V., M. V. V., S. B., Č. P. X., Č. O., D. C. - M. P., Ú. B., J. G. T., Z. B., W. P., S. K., O., B., Z. D., P. Ž., tak spôsobili pri uplatnení zásady o pomernom uspokojení veriteľov celkovú škodu vo výške 21 114 532 Sk,

2/ obžalovaní Ing. Ľ. G. a Ing. S. S. ako členovia predstavenstva spoločnosti T. P., so sídlom v P., N. ulica č. X., IČO: X., spoločne, v období od 01. septembra 1999 do 31. januára 2002 s výnimkou mesiaca november 2000, december 2000, marec 2001, november 2001, december 2001 a január 2002 v P. napriek tomu, že z miezd svojich zamestnancov zrazili finančné prostriedky v celkovej výške 2 526 821 Sk (83 875,09 €), určené na splatnú daň, poisťné na dôchodkové zabezpečenie, nemocenské poisťenie, zdravotné poisťenie a príspevok na poisťenie v nezamestnanosti, tieto v deň výplat zadržali, neodviedli určeným príjmom a použili ich na iné účely, súvisiace s prevádzkou spoločnosti, pričom S., pobočka T. takto neuhradili sumu 996 527 Sk (33 078,64 €), Daňovému úradu P. 841 203 Sk (27 922,82 €), V., pobočka T. 399 982 Sk (13 276,97 €), Okresnému úradu práce P.

206 462 Sk (6 853,28 €), S., pobočka Ž. 56 917 Sk (1 889,30 €), V., pobočka N. 15 877 Sk (527,02 €) a C. N. vo výške 9 853 Sk (327,06 €).

Za to bol obvinenému Ing. Ľ. G. uložený podľa § 148a ods. 3 Tr. zák., § 35 ods. 1 Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 299a ods. 3 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s tým, že výkon tohto trestu mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov.

Obvinený Ing. S. S. bol podľa § 148a ods. 3 Tr. zák., § 35 ods. 1 Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 299a ods. 3 Tr. zák. rovnako tak odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorému mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Odvolanía obvinených Ing. Ľ. G., Ing. S. S., ako i poškodeného O., Z. proti vyššie citovanému rozsudku Krajský súd v Trenčíne uznesením z 10. januára 2013, sp. zn. 23To 25/2011, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti obom skôr uvedeným rozhodnutiam podali následne 31. októbra 2013 na Okresnom súde Partizánske obvinení Ing. Ľ. G. a Ing. S. S. prostredníctvom svojho spoločného obhajcu dovolanie, kde ako dovolací dôvod označili dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V jeho bližšom písomnom zdôvodnení poukázali na to, že bolo chybou, ak znalecký posudok č. 4/2004 od Ing. G., ktorý bol považovaný za základný usvedčujúci dôkaz pri trestnom čine poškodzovania veriteľa, bol vypracovaný k marcu 1999 a nie k 12. februáru 1999, kedy bola uzatvorená kúpna zmluva medzi spoločnosťami A. a T. P.. Z hľadiska ich subjektívnej stránky (naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa) nebol teda súdu predložený žiaden relevantný dôkaz o tom, aký bol ekonomický stav spoločnosti T. P. v čase skutku, pričom bez takto zabezpečeného a riadne vykonaného dôkazu nebolo možné vo veci spravodlivo a zákonne rozhodnúť.

Žiaden dôkaz neexistuje potom rovnako tak ani o tom, že by medzi nimi ako štatutárnymi zástupcami spoločnosti T. na jednej strane a J. P. ako konateľom spoločnosti A. na druhej strane existovala nejaká dohoda tovar neprevziať a zároveň zaň nezaplatiť, keď naopak z výpovede samotného P. jasne vyplýva, že za predmet zmluvy zaplatiť chcel. Výpoveď správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti T. Ing. P. M. navyše nasvedčuje tomu, že predaj obuvi v konkurznom konaní bol problematický a mnohokrát nebolo možné tieto výrobky vôbec speňažiť z dôvodu ich nemodernosti, takže boli na trhu nepredajné a teda nemohol byť z nich žiaden finančný efekt.

Pokiaľ ide o skutok 2/ rozsudku, posúdený ako trestný čin neodvedenia dane a poistného, tak tu neboli podľa názoru obvinených pri hodnotení dôkazov vôbec vzaté do úvahy skutočnosti, že na splácanie jednotlivých nedoplatkov boli uzatvorené splátkové kalendáre, ktoré boli spočiatku aj dodržiavané. Až neskôr sa neplatili ani dohodnuté splátky, a to len z toho dôvodu, že nebol dostatok finančných prostriedkov. Uvedené tvrdenia podporujú i výpovede svedkov - Ing. H. a Ing. N. (bývalých zamestnancov spoločnosti T. P.), ktorí obaja zhodne ozrejmili stav v spoločnosti tým, že uviedli, akým spôsobom sa vyplácali mzdy všetkým zamestnancom.

Keďže sa vyplácanie miezd realizovalo na viackrát počas mesiaca v menších sumách, bolo ťažko identifikovateľné (dalo sa to zistiť iba z účtovníctva), ktoré platby mzdy sú uhradené a za aké obdobie. Súd pritom nevzal do úvahy okrem výpovedí svedkov Ing. N. a Ing. H. tiež ani tvrdenia znalca prof. Ing. J. Ď. CSc., ktorý sa vysporiadal aj s nesprávnym a jednostranným znaleckým posudkom I. K., akceptovaným zo strany prvostupňového súdu. Prof. Ď. dospel k zisteniu, že znalkyňa I. K. hodnotila ekonomický stav spoločnosti T. a.s. veľmi staticky, len s vyčíslením stavu peňažných prostriedkov na bežných účtoch ku dňu ich splatnosti v príslušnom mesiaci od septembra 1999 do januára 2002, či bolo zjavne nesprávne, ale hlavne však z hľadiska účtovníctva nepresné a skresľujúce vo vzťahu k možnosti spoločnosti uhrádzať svoje záväzky.

Čo sa týka odvolacieho súdu, tento sa plne stotožnil s postupom okresného súdu a teda ani on neprihliadol pri svojom rozhodnutí na závažné skutočnosti a dôkazy potrebné pre vyvodenie ich trestnej zodpovednosti. Predovšetkým nezohľadnil:

- zvyšovanie majetku spoločnosti T. P. nimi ako štatutárnymi zástupcami, a to najmä formou finančných vkladov (čo konštatuje i znalec Ing. Ď. vo svojom znaleckom posudku 1/2005 na č.l. 14 bod 5 v časti „Iné skutočnosti zistené znalcom“),

- nesprávnosť a nekvalifikovanosť záverov znalkyne I. K., ktorá nemá ani len vysokoškolské vzdelanie.

Záverom obvinení uviedli, že sa konania im kladeného za vinu nedopustili a vina im nebola v konaní pred súdom prvého stupňa preukázaná. Rovnako potom i krajský súd pochybil v tom, že predmetnú trestnú vec v odvolacom konaní riadne nepreskúmal a nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, čím došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Vydanie odcudzujúceho rozhodnutia voči nim nemá žiadnu oporu v zistenom skutkovom stave. Podľa názoru obvinených bolo navyše v dôsledku takéhoto nesprávneho právneho posúdenia stíhaných skutkov zároveň porušené i ich právo na spravodlivý proces, garantované čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj § 2 ods. 7 Tr. por.

Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhli, aby dovolací súd v súlade s § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. aby zrušil výrok o vine a celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine podklad.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril i prokurátor okresnej prokuratúry, podľa názoru ktorého dôvody tam uvedené neexistujú. Poukázal na to, že námietky obvinených smerujú výhradne voči hodnoteniu dôkazov, teda proti skutkovým zisteniam súdov oboch stupňov, pričom vo vytýkaných nedostatkoch títo až následne vidia nesprávne právne posúdenie skutku. Na podklade uplatneného dovolacieho dôvodu však nemožno skúmať ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania ani správnosť hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože táto činnosť súdu spočíva v aplikácii procesných ustanovení a nie hmotnoprávných.

Keďže teda podľa prokurátora podané dovolanie len formálne odkazuje na § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pričom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo tohto dovolacieho dôvodu, navrhol, aby bolo toto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvinených skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenými osobami prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej I.. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštančia.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba potom uviesť, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď *uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012*).

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., z jeho dikcie je zrejmé, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietať výlučne **vady právne**, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Daná úprava tak výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v predmetnom dovolacom konaní nie je možné preskúmavať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť

skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Čo sa týka potom obsahu posudzovaného dovolania, tak z tohto vyplýva, že obvinení Ing. L. G. a Ing. S. S. tu napádajú výlučne nesprávnosť jednotlivých skutkových zistení či neúplnosť vykonaného dokazovania a vyjadrujú zároveň svoj nesúhlas s hodnotením jednotlivých dôkazov. Ich námietky sú teda výhradne skutkového charakteru - smerujú vo vzťahu k jednotlivým skutkovým zisteniam, ku ktorým v danej veci dospeli skôr konajúce súdy, pričom až od nedostatkov vytýkaných v tomto smere obvinení následne odvíjajú nesprávne právne posúdenie oboch skutkov.

Ako však bolo uvedené vyššie, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol tento ustálený prvostupňovým súdom a následne bezo zmeny akceptovaný odvolacím súdom, pričom tento bol potom z ich strany subsumovaný pod správne skutkové podstaty. I podľa názoru najvyššieho súdu sa teda obvinení dopustili v bode 1/ napadnutého rozsudku trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a v bode 2/ napadnutého rozsudku trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.

Z dôvodov vyššie uvedených preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. septembra 2014

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová